

КАРЛ МАЙ

ОТВЛИЧАНЕ В ПУСТИНЯТА

Превод от немски: Любомир Спасов, 1998

chitanka.info

Връщах се в Мурзук от едно излизане из планините на Судах. Пред нас вече се простираха крайградските градини от палми, маслини, смокини, праскови и зарзали. Моят слуга Али спря храбрия си кафяв жребец, за да развие лъвската кожа, която беше пристегнал зад себе си. Жителите на селището трябваше да видят, че сме дръзнали да предизвикаме на битка Господаря с голямата глава, както арабинът има навика да нарича лъва.

Усмехнато го оставих да действа, защото, макар и малко суетен, Али беше слуга, какъвто само можех да си пожелая. Издръжлив и силен, хитър като лисица, но същевременно верен и предан на своя господар, вещ във всички наречия и обичаи на пустинните жители... въобще можех да разчитам на него във всяко отношение. Беше ми го препоръчал съдържателят на известния с доброто си име „Отел д’Ориент“ в Алжир. Оттам ме бе придружавал през Тунис, Триполи и Сокна до Фесан и беше твърдо решен да дойде с мен и по-нататък през Ауджила и Сива до Кахира. Беше привързан с истинска любов към мен и сигурно щеше да остане до мен чак до Сибир, ако в главата ми бе залегнал планът за такова пътешествие.

Боязливите и удивени погледи, които срещаните сега от нас жители хвърляха на нашия ловен трофей, му даваха повод да се поперчи.

— Виждаш ли кахшефа^[1], дето се задава там, сихди? — попита. — От дивене очите ще му изпаднат от главата, а? Да-а, имам си аз господар, който е голям талеб^[2] и ефенди и не се бои дори от Асад, Размирника^[3]! А пък аз, Али ел Хакеми бен Аббас бен Ер Руми бен Хафс Омар бен Назафи, наследих от бащата на моя брат кремъклийката на мъдрия султан Сюлейман^[4] който разговарял с животните и не се страхувал даже от черната пантера, дето е къде-къде по-опасна от лъва, наричан от нас Абу ел Селселе, Баща на земетръса!

Трябваше да отдам признанието си на изискаността, с която съумя да постави храбростта си над моята. Оставих го спокойно да си приказва, докато стигнахме къщата на моя приятел, еврейския търговец Манасе бен Арахаб. Хвърлих на Али юздите на коня си, отидох до отреденото ми жилище да се преоблека и потърсих после домакина. Учудих се, че не срещнах никого от многобройната прислуга, и истински се изплаших, когато влязох в дивана и не заварих достопочтения Манасе да седи както обикновено с подвити крака —

поза, която турчинът нарича „рахат отурмак“, почивка на краиниците — а легнал, с разбъркани коси, заровил дълбоко лице във възглавницата.

— Салам алейкум! (Мир на теб!) — поздравих го аз.

— Салам? (Мир?)... Как да бъде мир в къщата на Бен Арахаб, където чешмите оплакват и стените окайват... ах, ти ли си? Ти? Хвала на Господа, Всемогъщия, който те върна на мястото на нещастieto! Бъди добре дошъл, ефенди, и чуй мъката, дето ни споходи!

— Какво се е случило? — попитах, потресен от израза на отчаяние, крито можеше да се прочете по бледите му черти.

— Какво се е случило? Богът на моите деди отвърна лик от мен и ми отне детето, щастието на моята старост, най-голямата ми радост на земята.

— Твоето дете? Рахил? — извиках слисано. — Умря ли?

— Умряла? Ех, по-добре да беше умряла! Тогава щях да изкажа благодарност на Господа, че ми е оставил поне нейния гроб, за да изплаквам на него сълзите си и теша жената, която ми даде единственото, добро дете! Защо ли не си останах в Сокна, където няма пустинни разбойници и грабители на дъщери! Защо ли дойдох в Мурзук да множа богатството си чрез търговия с кафила^[5]! Ти познаваше Рахил, дъщерята на моето сърце, детето на моята душа, гордостта на моя живот. Тя беше млада като Суламит, красива като Витсавее и горда като Юдит, героинята от града Ветилуя. Тя беше светлината на моите очи, звездата на моите дни и слънцето на моето, съществуване. Сега звездата угасна и слънцето залезе. Горестта ще ме отнесе в гроба, както е щял да си иде Яков заради Йосиф, продадения!

По време на тези чисто ориенталски сърдечни излияния сълзите му се стичаха на тежки капки по сивата брада. Той опита да ги подсуши и продължи:

— Тя си очерта очите с кхол и си облече украсената със златна сърма дреха, за да се разходи на наслада със своите приятелки пред портата Аин ел Шемс^[6]. Но ето че пристигнали двама силни ездачи с дълги кремъклийки и остри ханджари^[7]. Единият я дръпнал на коня и препуснали с нея навътре в пустинята.

Тъкмо исках да го попитам кога се е случило това, когато влезе един от слугите, поклони се смирено до земята и извести:

— В двора има един мъж, който иска да говори с теб, о, господарю!

— Аз не говоря, не приказвам, не искам никого да виждам. Кажи, заминал съм... кажи, мъртъв съм, умрял съм от печал и голяма скръб!

— Казах му го — отвърна човекът, който добре познаваше господаря си, — но той иска да говори с теб за някаква сделка, при която можело да се спечелят много кесии!

— Голяма сделка... много кесии? Какво ме грее сделката и защо са ми кесиите, когато изчезна Рахил, единствената наследница на моите имоти! Кой е мъжът?

— Един арабин със златен аграф на бурнуса и обковани със сребро пищови.

— Златен аграф... обковани със сребро? Нека дойде!

Звънът на благородния метал имаше при моя приятел същата сила като неговата болка. След няколко мига оповестеният мъж влезе с горда, достолепна поза.

— Салам алейкум! — поздрави, без да наведе и с един цол глава.

Беше волен син на пустинята и идваше при един гяур, правоверен при един юдеин.

— Мир на теб! Как е името ти и какво искаш от мен?

— Името ми е страшно като това на нел тимзах, крокодила, а какво искам, ще чуеш, Манасе бен Арахаб!

Изговори го с твърд, дълбок глас. И макар да бе спуснал края на чалмата си като лишам^[8], забелязах все пак, че тъмните му очи претърсват с остър поглед помещението.

— Ти имаш една дъщеря, нали? — продължи с въпрос.

— Една дъщеря! Познаваш ли я... виждал си я... знаеш за нея, по която разпратих всичките си хора? — извика Манасе, докато се надигаше с напрегната физиономия.

— Нито твоите слуги, нито беят с неговите войници, при когото си ходил, ще я намерят, та и нито дори пашата от Триполи. Всички шейтин^[9] да разпратиш, пак ще е напразно, защото... тя е при мен!

— При теб? — Манасе скочи напълно и пристъпи към него. — Как си се добрал до нея и как се казваш?

— Моето име ти е известно. Аз съм Кофла ага.

— Кофла ага!

С този възклик на ужас. Манасе слезе на мястото си, а и аз бях във висока степен изумен. Кофла ага, Господаря на керваните, биваше наричан прочутият с мрачната си слава и вдъхващ страх предводител на един гум^[10].

Той се появяваше ту тук, ту там и нападаше и унищожаваше керваните, така че ни за човек, ни за животно някога нещо се чуваше. Всеки търговски керван, който не бе придружаван от многоброен военен ескорт, ставаше жертва на разбойниците и нито гневните заповеди на пашата, нито усилията на бея можеха да сложат край на техните безчинства. Сега опасният и дързък мъж стоеше пред нас и заявяваше, че Рахил се намира в негова власт.

Сигурно я беше отвякъл за откуп, защото Бен Архаб беше известен като много богат човек.

— Да, Кофла ага! — повтори с горд тон.

— Аллах керим! Какво прави тя при теб?

— Искаш ли да я имаш отново?

— Да, да... колкото е възможно по-скоро... сега, веднага! Ти си я намерил. Искаш да я върнеш... Хамдуллилах, ти си един честен мъж!

— Помогни му, о, Аллах, той се е чалнал! — подигра се разбойникът. — Ти ще я имаш, здрава и читава, веднага щом заплатиш десет кесии злато.

— Да заплатя? — подскочи като клъвнат от отровна змия Манасе. — Ти си я отвякъл? Злодей, ще накарам на часа да те задържат!

— Няма да го сториш — отвърна онзи с презрителен жест. — Защото ако не се върна до един твърдо определен час, кълна се в брадата на Пророка, твоето дете ще умре! Давам ти две седмици време да набавиш кесиите и после ще ти кажа къде да ги занесеш.

— Десет кесии злато! Не мога да ги събера!

— Тогава момичето ще стане моя жена, Аллах знае, след което ще я дам на моите мъже, и после ще умре! А сега си затваряй устата, защото онова, за което Кофла ага се е закълел в брадата на Пророка, никога не нарушава. Салам алейкум! (Мир на теб!)

Без да ме удостои и с един поглед, той излезе. Манасе бен Арахаб се смъкна съсипан на възглавниците.

* * *

Бяхме от три дни на път от Мурзук за Ауджила. Експедиционният керван, към който се бях присъединил с Али, беше подготвен от Манасе, въпреки че го бях съветвал да почака, докато се открие възможност да го приобщи към по-голяма колона. Вярно, стоките бяха очаквани отдавна, а и той смяташе, че Кофла ага сега ще се занимава с десетте торбички и няма защо да се страхува от нападение. Беят не можа да му даде охрана, тъй като определената за подобни цели част — турският гарнизон при Мурзук се състоеше само от двеста и петдесет мъже — беше на път по всички посоки на ветровете.

Аз бях на друго мнение. При всички случаи бе сигурно, че разбойникът е наредил да наблюдават къщата на Бен Арахаб и следователно е научил за тръгването на кервана. Без да ме е грижа за това, бях заявил на стария, верен шейх ел джемали^[11], че тръгвам с тях. Защото и при най-добра воля арабският разбойник не можеше да ми вдъхне страх, а и у мен се породил желание да бъда полезен с нещо на моя домакин.

Често бях виждал Рахил. Тя беше една от онези красавици, които съзряват само в Ориента. По тази причина и понеже бе родом от Сокна, с пълно право биваше наричана в главния град на Фесан Розата от Сокна. Колко често бях седял безмълвно пред нея, вгълбен в нейните очи, колко често бях получавал от ръката ѝ малката кафена чаша, колко често бях слушал нейните песни, от които най-вече трябваше да ми повтаря напева на арабския поклонник „Лабехка Аллах хюммех“^[12].

Сега се намирахме, както казах, от три дена на път и не бяхме забелязали нищо подозрително. Беше по времето на Аср, времето за потегляне на всички истински араби, два часа преди залез-слънце. Яздех начело на кервана до шейх ел джемали, който ми разказваше за опасностите на пътуването през пустинята, понеже ме смяташе, с известно право наистина, за рхасим^[13].

Слушах неговите поднасяни по източен маниер в суперлатив описания, макар да знаех, че Сахара проявява своите най-големи страхотии не тук, в Либийската пустиня, а едва в същинската сахел.

— Виждаш ли тези камъни, сихди, дето лежат наоколо, сякаш са ги посели злите джинове^[14]? Те са паднали от небето, когато архангелът се е борил с Шейтана. Оня се държал здраво за дуварите на небето, един къс се откъртил и полетял заедно с него надолу.

— Какъв късмет, че не си стоял отдолу, иначе никакъв балсам нямаше да може да помогне на черепа ти!

— Ти май не вярваш на това, което ти казвам? Е, да, ти си един немзи^[15], на когото никой моллах и никой дервиш не може да помогне! Преди много, много време тук дошли храбрите уелад арфа и покорили тази обширна земя. На два захода на слънцето път оттук — той посочи на юг — били нападали няколко отломъка от ррас^[16]. От тях те построили Ел Каср^[17], ала Шейтанът ги прогонил от там. Сега в двореца живеят злите джинове и който ги приближи на повече от два дена път, преминава във властта на Джехенната, Пъкъла. В името на Всемилостивия, вярвай на това, което ти казвам! Аз го знам от един благочестив марабут, на възраст пет хиляди години, който е бил там!

Не направих опит да променям възгледите му, а спрях моята хеджин^[18], за да оставя да се източи край мен керванът, чийто ариергард представляваше моят храбър Али. Товарните камили се движеха много бавно. Това ме уморяваше повече отколкото бързата езда на някое стройно ездитно животно. Ако принадлежи към най-предпочитаната раса бишарин-худжун, то може да изминава в непрекъснат тръс десет до двадесет немски мили^[19].

Моето беше такова. Реших да остана известно време тук с Али, за да почувствам напълно въздействието на величавата пустош, а после скоро да настигнем кервана с нашите бързи животни.

— Чувал ли си някога нещо за Ел Каср? — попитах слугата, когато се разположихме.

При споменаването на Двореца на духовете у мен се бе породила една мисъл, която може би си имаше своето основание.

— Ел Каср, ефенди? — Той протегна отбранително разперените си десет пръста. — Помогни ни, о, Господарю, смили се над нас с твоята благословия, защото това е прокълнатата постройка, над която не може да прелети, без да падне дори птицата на Рая^[20]! В Мурзук чух за нея. Само ел бюдж, могъщият брадат лешояд, може да се вие

над двореца, защото трябва да поглъща нещастниците, заблудили се по пътя към злите джинове.

— Толкова ли се страхуваш от тези духове?

— Аллах ихаркилик (Аллах да те изгори), сихди, ако мислиш, че аз, непобедимият Али ел Хакеми бен Аблас бен Ер Руми бен Хафс Омар ен Назафи, ще побягна от някой човек или някое животно! Ти си един велик талеб и ефенди, ама Аллах ху акбар (Аллах е още по-велик) и ако ме позориш със страхливост, ще те зарежа да лежиш тук и ще си тръгна натам, откъдето съм дошъл. Я кажи, кой може да се бори с духове, а?

— А ако тези духове са хора?

Добрият Али зейна уста до краен предел. Не можеше да проумее как така един дух ще ти бъде човек, докато не му дадох необходимото обяснение.

— Бисмиллах (В името на Аллах), сихди, ти си мъдър като султан Сюлейман, когато поискал да разреже детето! Ама що за хора биха могли да живеят в Ел Каср?

— Може би Кофла ага с неговите разбойници!

— Кофла ага... Кофла ага... Грабителя на кервани? — повтори той няколко пъти, за да направи дръзката мисъл по-приемлива.

После се изтегна на хасъра и затвори очи. Знаех, че сега няма да говори по въпросната работа, докато не е асимилирал напълно нещата. Прекъсна мълчанието си само за кратко, когато слънцето се потопи в пясъчното море. Тогава се надигна и каза:

— Сега от всички джамии прокълтява викът на мюезина: „Хай алас саллах!“ (Подготви се за молитва!) Извърни лика си, сихди, защото искам да се умия и погледна към Мека!

Вместо липсващата в пустинята вода остави през ръцете му да изтече загребания пясък и изрече предписаната глава от Корана. После отново зае предишното си положение.

Аз също се изпънах и се увих в завивката, за да се предпазя, доколкото е възможно, от непоносимия зной, който нажежената земя започва да излъчва след залез-слънце. Първоначално бях решил само след кратка почивка да последвам кервана, но тъй като той скоро също щеше да се установи на бивак и нямаше да го напусне преди зазоряване, реших да остана, където бях. На утрото по-лесно щях да

проследя дирята. Сега въпреки яркия блясък на южните звезди окото не бе в състояние да достигне на кой знае колко голямо разстояние.

Накарах моята хеджин да легне на земята. Али последва примера. С помощта на няколко курабии от дуррха и нашите кирба^[21] си направихме скромна вечеря, след чието приключване потърсихме съня. Необятната шир на океана, просторните равнини на американските прерии, савани, пампаси и ляноси, разпрострелите се надълго и нашироко площи на пустинята... всички те имат толкова общо помежду си, но първите никога не са в състояние да проявят своето въздействие на пустош, самотност и безотрадност, както го прави последната, за която Фрайлиграт^[22] така сполучливо казва: „Проснала под Бога своята празнота като пуста и гладна просешка ръка.“ Колкото повече е отдалечен човек от себеподобните си, толкова по-могъщо е това въздействие. Той се чувства захвърлен в убийствена самота и забрава като нищожна песъчинка сред безпределното море от камънак и отломъци, от което на всяка крачка се хили към дръзкия странник грозната маска на Смъртта.

Затворих очи. Разкалената дневна светлина продължаваше да гори в тях. Бавно изпадах в неспокойна дрямка, която в разбъркан безпорядък ми представяше фигурите на Али, Рахил, Кофла ага, стария шейх ел джемали, твърдината на духовете заедно с ел бюдж, могъщия брадат лешояд, и падащата от висините мъртва Тхиур ед Джинне. Даже небесния зид видях да се проваля с трясък ведно с вкопчилиия се в него Дявол. Мятах се стенещо от едната страна на другата, докато най-сетне, малко преди изгрев-слънце, се смили да ме обори един по-дълбок сън.

Но той не трая дълго. Събуди ме гласът на Али, който бе коленичил с обърнато на изток лице. Молеше се с Фаджр, която никой добър мюсюлманин не пропуска по времето на дрезгавината, предшествваща зората.

Взехме по глътка вода и няколко хапки курабии от дуррха и потеглихме. За човек, който се е учил в Дивия Запад на Северна Америка да следва дирята на бизона, мечката или индианеца, не представляваше трудност да разчете следата на кервана по покритата с остър камънак земя, макар че, както добре виждах, не след дълго тя щеше да бъде заличена.

Трябва да бяхме изминали малко повече от миля, когато стигнахме мястото, където керванът бе бивакувал.

Земята тук образуваше една почти идеално кръгла паница, застлана с фин пясък и обрамчена от големи скални късове. Беше така енергично отъпкана, че многобройните отпечатьци нямаше как да не привлекат вниманието ми.

Слязох да прегледам това подозрително явление.

Тук бе имало някаква страшна бъркотия, може би дори се бе състояла битка, макар и не кървава. Потърсих някоя отпавна точка и скоро намерих една, която ми даде пълно разяснение за нещата. Един кофла от двайсетина ездаци се бе промъкнал от юг, бе нападнал нашия керван по време на сън и го бе отвел после в същата посока. Никакъв знак не бе останал, ни най-малък, нито камилски оглавник или колче от шатра, забрало, сиджимка от някой самар или старо седло... Никаква следа нямаше да остане от престъплението, когато периодично подухващият от юг и север вятър заравнеше стъпките.

— Али, наистина ли си ми толкова верен, както все приказваш?

— Защо питаш, о, сихди? Аз съм ти верен както капките на водата и горещината на огъня!

— И ще тръгнеш с мен накъдето те поведеа?

— Хамдуллилах (Слава на Аллах), че те намерих, добрия ефенди от Немзистан^[23]! Ти си най-добрият господар в цялата Билад ел Руми^[24], и Магхреб ел Аузатх^[25], и Магхреб ел Ахза^[26]. Защо тогава да не дойда с теб? Ще вървя с тебе до края на земята и поне още десет хиляди дена път по-нататък!

— Също до Кофла ага, Али?

— Също до него, щом искаш. Че какво има толкоз? Нали живее тук, в Бахр бела мах, Морето без вода^[27].

— Той живее в Ел Каср.

— Знаеш ли го със сигурност, ефенди?

— Да. Той е бил тук със своя кофла и е отвел нашия керван към Двореца на духовете. Там ще запази животните и стоката, а мъжете ще избие.

— Аллах да погуби кучето! Да ида ли и да го разкъсам на парчета, сихди?

— Нали познаваш Манасе бен Арахаб?

— Че как да не го познавам? Нима не съм ял при него най-хубавия кускусу^[28]?

— И си виждал също Рахил, неговата дъщеря?

— Виждал съм я. Тя има очи като Лейкум Саайде, Благодатната, а шепите ѝ са пълни с доброта и милосърдие. Но тя изчезна. Според мен някой зъл джин е бил омагьосан от нейната прелест и я е отмъкнал във въздуха.

— Да, зъл дух е бил, но не от онези, за които си мислиш, а от плът и кръв. Той се казва Кофла ага.

— Кофла ага? Кой ти го каза, ефенди?

— Знам го. Той я държи пленена в Ел Каср.

— Пленена? Сихди, аз познавам един, който ще иде нататък и ще я освободи!

— Кой е той?

— Той се казва Али ел Хакеми бен Аббас бен Ер Руми бен Хафс Омар ен Назафи.

— Сериозно ли говориш, Али?

— Мислиш, че ще седна да си правя майтап с Кофла ага?

— Е, добре. Аз тръгвам с теб. Нещата касаят живота на мнозина мъже и свободата на дъщерята на Бен Арахаб. Направиш ли всичко, което поискам, ще получиш наградата, обявена за главата на Кофла ага от бея на Фесан. Напред, да проследим дирите!

— Бисмиллах (В името на Аллах), сихди! Но позволи по-напред да се помоля с Фатиха. Аллах помага на онзи, който се обръща към него в миг на опасност!

Коленичи върху седлото на своето спокойно животно с обърнато към слънчевия изгрев лице и започна да изрича Фатиха, първата сура на Корана, която е предписана на вярващите за всички важни начинания. След това подкарах моята бишаринхеджин в галоп, за да достигнем възможно по-скоро Двореца на духовете.

В продължение на почти два дни спазвахме южна посока. Малкият запас от провизии и вода, разчетен само за един ден, отиваше, въпреки постенето, към своя край и бе време да достигнем целта на нашата езда.

Който си представя пустинята като някоя голяма равнина, изпълнена само с пясък, се намира в заблуда. Пред нас постепенно се извисиха острите, фантастични контури на една планинска верига,

между чиито предхълмия водеше дирята, служеща ни като пътеуказател. От час на час тя ставаше все по-тясна и тъкмо заобикаляхме един скалист издатък, Али спря животното си и с обичайното „Еоаххх“ му даде заповед да коленичи. Веднага последвах примера му — трябва да си имаше причина да не се показва.

— Аллах керим! (Аллах е милостив!) Виждаш ли гума ей там, сихди?

Проследих с поглед протегнатата му ръка. Пред нас лежеше широка кръгла долина, обхваната от стръмно извисяващи се планински стени. Точно срещу нашия наблюдателен пункт, на приблизително три четвърти час път, върху зъберите на ррас се издигаше една странна зидария. Към нея нагоре се бе устремила една дълга колона ездачи. Взех далекогледа и разпознах нашия керван. Воден и пазен от разбойниците, той постепенно изчезна зад древната, порутена порта. Планът беше бързо съставен. Не биваше да се показваме и поради това трябваше да заобиколим откритата котловина.

— Назад, Али, това е Ел Каср, трябва да стигнем до него по обиколен път!

Пътят, по който сега поехме, беше калпав, направо отвратителен. Трябваше да побързаеме да стигнем мястото преди приближаващото спускане на мрака. Носехме се по тесни странични оврази, по диви и голи клисури, прехвърляхме стръмни планински хребети, сякаш хиляди джинове ни гонеха към гибелния Дворец на духовете. В основата си нашето начинание беше малко необмислено. Но, както вече казах, Кофла ага не можеше да ми вдъхне никакъв страх и открито признавам, дори се радвах на предстоящото приключение. Разчитах на нашите добри оръжия и на своето щастие, което до момента не беше ме напусकало и в най-критични ситуации. На храбростта на Али можех гарантирано да се осланям. Откакто знаеше, че Ел Каср не е обитаван от духове, а от хора, изгуби всякакъв страх към двореца.

Сега се спускахме по една тясна вади^[29], чието дъно бе обрасло с острата, режеща трева еспарто. Наблизо трябваше да има вода. И наистина, когато излязохме от ъгъла, който долината описваше, насреща ни проблесна жадуваният елемент. Това беше биркет, малко езеро, каквито се срещат тук-там из пустинята и имат вода само за кратко време, а през останалата част от годината са празни и пресъхнали.

И нещо друго забелязах: бяхме достигнали Ел Каср. Вади имаше една много дълга, но броени лакти широка странична клисура, едната страна на която се изкачваше почти отвесно до зидовете на замъка. Точно заради тази стръмнота не можехме да бъдем видени отгоре. Навлязохме в клисурата. Не бяхме напреднали кой знае колко, когато Али посочи нагоре.

— Виждаш ли ел бюдж, големия брадат лешояд, с неговите жени и деца, ефенди?

Цяло ято лешояди се беше дигнало над нас, а след броени крачки намерихме клисурата гъсто осеяна с оглозгани и избелели кости. Бяха човешки и вероятно, помислих си с тръпка на ужас, останките на нещастните камили, пленявани в пустинята, откарвани към Ел Каср и бутани от скалите в бездната. Ето кое значи лежеше в основата на преданието за ел бюдж, могъщия брадат лешояд, който се виел над Двореца на духовете!

Излитането на птиците можеше да издаде нашето присъствие. Трябваше да почакаме, докато се успокоят. Насочих животното си към един процеп, който забелязах в скалистата клисура. Слязох и тъкмо се канех да прегледам отвора, когато от него излезе един мъж, носещ два меха от кожата на суданска коза. Сигурно имаше намерение да отиде до биркет за вода. В миг го пипнах за гърлото и го склещих така силно, че не бе в състояние звук да издаде, а в следващата минута лежеше вързан на земята. После опрях камата на гърдите му.

— Слушай какво ще ти кажа, човече! Опиташ ли да се отбраняваш, или с един звук само да изречеш лъжа, тази стомана ще те прати надолу в Джехенната!... Кофла ага в Ел Каср ли живее?

— Да, сихди — простена той, изпълнен със страх.

— При него ли е Рахил, дъщерята на Манасе Бен Арахаб?

— Да.

— През тази цепнатина ли се стига до Двореца?

— Да.

— Колко мъже сте?

Той се поколеба с отговора, но едно леко бодване подпомогна добрата му воля.

— Двайсет и четирима.

— Къде е сега агата?

— В своя диван.

— А другите?

— При плячката.

— Къде?

— Недалеч оттук.

— Закълни се в брадата на Пророка, че си казал истината!

— Заклевам се!

— Стани и ми показвай пътя. Ако си покорен, нищо няма да ти се случи, но направиш ли и най-малкия опит за предателство, изгубен си! Къде са пленниците?

— Затворени са.

— Добре. Изкачвай се сега напред!

Хванах края на въжето, което свързваше ръцете му на гърба, и след като Али върза камилите, навлязохме в процепа. Арабинът не беше въоръжен. Всеки от нас, освен камата, носеше двуцевка и чифт двуцевни пищови, а аз имах и два шестгnezдови револвера. Всички оръжия бяха заредени. В началото процепът навлизаше хоризонтално в скалите, а после постепенно започна да се изкачва. С помощта на обитателите на замъка беше превърнат в проходим ходник.

По мое мнение трябваше вече да сме близо до повърхността на скалите, когато долових гласове. Бяхме стигнали до една врата. Приблжих предпазливо и надникнах в намиращото се зад нея помещение. В него от пръв поглед разпознах склада на ограбените стоки. Беше запълнен почти до тавана с бали и разните вещи, който един керван носи със себе си. На мъждивата светлина на факел от камилски тор различих и изброих над двайсет мъже. Част от тях бяха заети, а другите се мотаеха безцелно. Затръшнах тежката старовремска врата и втигнах в зидовете яките резета. Моето щастие ми остана вярно и днес. Бандата на Кофла ага беше пленена.

— Покажи ми мъжете, които дойдоха преди малко! — наредих на арабина.

Той измина известно разстояние нагоре и спря пред втора врата. Подадох въжето на Али и пипнешком се ориентирах в тъмното. Тук също бяха монтирани здрави резета. Отворих.

— Салам алейкум, люде! Излезте, вие сте свободни!

— Хамдуллилах! (Слава на Аллах!) Ти ли си наистина, сихди?
— прозвуча радостният глас на стария шейх ел джемали.

— Аз съм. Исках да се убедя в истинността на онова, което ти е разказал твоят благочестив пет хиляди годишен марабут, и плених злите джинове.

Отведох го с половината от хората му до вратата на складовото помещение и му предадох стражата, а с другите продължих след нашия водач.

Най-сетне излязохме на дневна светлина.

— Лабехка Аллах хюмех! — чух да пее над нас познат глас. Беше Рахил.

— Къде е диванът на агата? — попитах арабина.

— Върви нагоре по тези стълби! Ще минеш през две помещения и в третото ще го намериш.

— Елате с мен и ме чакайте пред вратата!

Краткият здрач на Юга вече се бе спуснал, когато влязох в дивана, но съумях все пак да забележа разкоша в подредбата на тези покои в древните руини. Кофла ага седеше на ценен килим, тежащ най-малкото четири центнера^[30], и беше до такава степен ангажиран с наргилето^[31] си, че не чу влизането ми.

— Салам алейкум! — поздравих аз. — Оглушал ли е Унищожителя на кervани, че не долови стъпките на моите нозе?

При звука на непознатия глас той скочи и пристъпи с няколко бързи крачки към мен. Позна ме и посегна към ятагана.

— Аллах акбар! (Аллах е велик!) Кой те доведе, чужденецо, от Мурзук до Ел Каср и как приближи, без да сме те видели?

— Дойдох да взема Рахил, дъщерята на Манасе бен Арахаб.

— Тя не е тук. Носиш ли десетте торбички?

— Тя е тук, Баща на убийството и Създател на грабежа, а торбичките са в Мурзук.

— Иди тогава и ги донеси!

— Ба! Ти никога няма да ме пуснеш да си тръгна, защото така свърталището на Кофла ага ще стане известно, а ще наредиш да ме хвърлят от скалите както всички други!

— Кълна се в брадата на пророка, ти право каза, гяур! Предай си оръжията!

— Ще трябва сам да си ги вземеш!

Измъкнах револвера. Той сигурно още не беше виждал такъв малък инструмент.

— Майтапиш ли се с мене? Заклевам ти се в Мохамед и всички свети халифи, сложи оръжията си, иначе ставаш дете на Смъртта!

— А аз ти се заклевам в Иса бен Мериам, когото ние наричаме Исус, синът на Мария, че ще ти раздробя ръката, ако не хвърлиш веднага острието на пода!

— Тогава умри, келб, куче!

Втурна се към мен. Натиснах спусъка... ръката му се смъкна и вдигнатото оръжие падна с дрънчене на земята. Но той незабавно го грабна с лявата и с яростен крясък скочи непосредствено до мен. Дръпнах спусъка за втори път, лявата му ръка също беше улучена и сега той самият рухна.

— Амахл, насам, Али! — извиках.

Верният слуга влезе и се хвърли върху ранения, който се напегна под прегръдката му като простреляна пантера. Нищо не му помогна. Освободените камили също притичаха. Беше здраво вързан.

* * *

Отново влизахме тържествено в Мурзук. Бяхме взели само Кофла ага, главатаря на разбойниците. Неговите мъже все още се намираха в Ел Каср под охраната на оставените камили. Войниците на бея щяха да отидат да ги подберат.

Унищожителя на керваните яздеше, здраво вързан на камилата си, между Али и стария храбър шейх ел джемали. Следвахме аз и Рахил, която с прехласнато лице поздравяваше от закрепения на гърба на камилата тахтиреван^[32] ханните градини на града. Сегашната ни плячка беше по-ценна от кожата на Абу ел Селселе, която при предишното ни тържествено влизане бе красяла гърба на коня на Али. Той и сега бе не по-малко горд от нашия улов. Когато стигнахме първите къщи, дойде до мен.

— Сихди, виждаш ли фундукиха^[33] там до вратата как любопитно зяпа кой ли може да е нашият пленник? Ти си един велик ефенди и талеб, ама твоят слуга Али ел Хакеми бен Аббас бен Ер Руми бен Хафс Омар ен Назафи хвана Кофла ага и го върза, както човек

връзва ел дибб, страхливия чакал. Той е един храбър герой и ще поиска от бея да му изплати наградата... ако ти е угодно!

- [1] Околийски управител — б.а. ↑
- [2] Учен — б.а. ↑
- [3] Лъва — б.а. ↑
- [4] Цар Соломон — б.а. ↑
- [5] Керван — б.а. ↑
- [6] Слънчев извор, Източна порта — б.а. ↑
- [7] Дълга кама — б.а. ↑
- [8] Було пред лицето — б.а. ↑
- [9] Шеятин — мн.ч. от шейтан — дявол — б.а. ↑
- [10] Разбойнически керван — б.а. ↑
- [11] Старши камилар — б.а. ↑
- [12] Тук съм, о, Аллах — б.а. ↑
- [13] Новак — б.а. ↑
- [14] Духове — б.а. ↑
- [15] Немец — б.пр. ↑
- [16] Отделна планина — б.пр. ↑
- [17] Планинска крепост — б.пр. ↑
- [18] Ездова камила — б.пр. ↑
- [19] Пътна мярка за дължина = 7420м. — б.пр. ↑
- [20] Лястовица — б.пр. ↑
- [21] Малки водни мехове за лична дневна употреба — б.а. ↑
- [22] Фердинанд Фрайлиграт (1810 — 1876) — немски поет, преводач — б.пр. ↑
- [23] Немзистан — Германия — б.нем.изд. ↑
- [24] Европа — б.а. ↑
- [25] Египет — б.а. ↑
- [26] Северна Африка — б.а. ↑
- [27] Пустиня — б.а. ↑
- [28] Булгур с овча лой — б.а. ↑
- [29] Долина — б.нем.изд. ↑
- [30] Мярка за тегло = 100 кг. — б.пр. ↑
- [31] Водна лула — б.нем.изд. ↑
- [32] Женска носилка — б.нем.изд. ↑
- [33] Ханджия, гостилничар — б.а. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.